

ලාංකේය සුභාවිත ගීතය සුපෝෂණයෙහි ලා පුරාණෝක්තිවල ආභාසය පිළිබඳ ව අධ්‍යයනයක්

ආර්. ඒ. ඩී. ටී. එස්. ජයවර්ධන¹

නූතන ගීතය හුදු පද්‍යක් හෝ කවියක් නො ව සංගීතමය ආකෘතියකට අනුව සුසැදි ගේය කාව්‍යයකි. ගීතයේ අවියෝජනීය අංගයක් වන පද භාවිතය සංගීතය හා බැඳුණු ප්‍රබල භාව ප්‍රකාශනයකි. මෙකී සුභාවිත ගීතය සෞන්දර්යාත්මක භාවයත් සමඟ ඥාන සම්පාදන කාර්යයක ද නියැලේ. ගීතය සහාදයාගේ රසඥතාව පුළුල් කරමින් ඔවුන්ගේ අහිතකර භාව විශෝධනය කර යහපත් උත්තම චිත්තවේග සංසරණයට හේතු වන බැවින් ගේය පද සාහිත්‍ය අර්ථාන්විත වීම අනිවාර්ය වූවකි. එහි දී පැරණි සාහිත්‍ය නව්‍යතර ආකාරයෙන් උකහාගත යුතු ය. එකී කාර්යය සඳහා පද රචකයකුට අර්ථ සම්පන්න, භාව සම්පන්න ලෝකයක් ප්‍රතිනිර්මාණයටත් පාරම්පරික ඥානය ජීවිතය හා සමපාත කරමින් නව අර්ථ විග්‍රහයක් ගොඩනැංවීමටත් ඔහු පරිහරණය කරන අත්හැරිය නොහැකි හැඟීම් හා අද්දකීම් කෝෂ්ඨාගාරයක් වේ ද ඒ පුරාණෝක්තිය යි. 1977 දී මෙරටට හඳුන්වාදුන් විවෘත ආර්ථිකයත් සමඟ සමස්ත සමාජයෙහි පැතිරී ගිය ආර්ථික උඩුයටිකුරු භාවය සමාජය දැඩි ව කම්පනය කළේ ය. එකී ප්‍රවාහය කලාකරුවා යුහුසුලු ව බැඳගැනීමත් සමඟ ගීතයේ සුභාවිත භාවය අභියෝගයට ලක් විය. දේශීය ජන ගීතය පදනම් කරගෙන යම් යම් පර්යේෂණ ගවේෂණයන්ට මූලබිභූ සපයමින් ආ ඒ ගමන් මඟ බොද කරමින් සිංහල ගීතය ඉදිරියට යාම නැවතිණි. දැඩි වෙහෙසක් දරා කරගෙන ගිය සංගීතමය ගවේෂණයන් පසෙක ලා බටහිර යුරෝපීය රටවල ඉවත දැමූ රැස් හිපොප් වැනි අවශේෂ මූල ද්‍රව්‍ය මහත් සාඩම්බරව ගෞරවයෙන් වැළඳගැනීමත් සමඟ අප සතු ගීත නිධානයට තිත තැබිණ. පාරම්පරික ඥානය පමණක් නො ව භාෂා නෛපුණ්‍යය, සෞන්දර්යාත්මක පරිකල්පනය උකහාගනිමින් සියලු ම කලාංගයන්ට ආභාසය ලබාගත්තේ ජාතක පොතෙනි. ඒ අනුව ජාතක පොත ප්‍රමුඛ කොටගත් බුන්සරණ, යසෝදරාවත, ධර්මප්‍රදීපිකාව ආදී සම්භාව්‍ය සාහිත්‍ය කෘති ද රාමායණය, ශාකුන්තලය, රසුචංඝය ආදී භාරතීය නිර්මාණ ද ශුද්ධ වූ බයිබලය මෙන් ම මහාවංසය වැනි ද්විතීයික මූලාශ්‍රය ඔස්සේ සිදු කරන ලද පර්යේෂණයේ දී සිංහල ගීත සාහිත්‍යය පුරාණෝක්ති ආභාසයෙන් පෝෂිත වූ ආකාරය ස්වරූප දෙකක් යටතේ හඳුනාගැනීමට හැකි විය. පළමු වැන්න ගේය පද මාලාවේ අන්තර්ගතය යි. දෙ වැන්න පුරාණ සාහිත්‍යාංගයන්හි පැවති රිද්ම ලක්ෂණවල හරපද්ධතීන් කැටි කොටගත් සංගීතඥයකුගේ කාර්යභාරය වේ. ඒ අනුව නූතන ගීතය භාව පූර්ණ, තර්කානුකූල ගවේෂණයකට වඩා අන්තර්ඥානයට ඉඩ ලබාදෙන එමෙන් ම අපූර්ව සංකල්ප ජනනය කරන බැවින් පුරාණෝක්තිය ගීතයෙහි රුව ගුණ තේජස වඩ වඩා උත්කෘෂ්ට කිරීමේ ලා විශාල මෙහෙවරක් කළ බව සනාථ වේ.

ප්‍රමුඛ පද: ගේය කාව්‍යය, පුරාණෝක්ති, භාව විශෝධනය, සුභාවිත ගීතය, සෞන්දර්යාත්මක පරිකල්පනය

¹ සිංහල අධ්‍යයනාංශය